

Markéta Lukášková

VÝŠINA



motto

Výšina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz



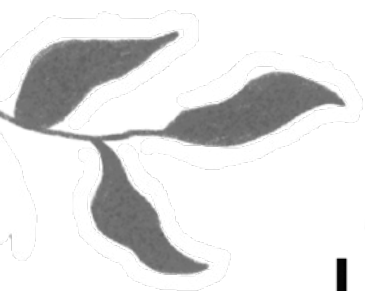
Markéta Lukášková
Výšina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

VÝŠINA

VÝŠINA



**Markéta
Lukášková**

motto

Věnováno všem, kteří se nebojí postavit zlu.

Milá B.,

znáš ten pocit, když se podíváš na místo, kde bejvalo hodně lidí, a teď tam není nikdo? Asi ne. Mně se to stalo včera a byl to pěkně hnusnej pocit. Stála sem na jednom z těch milionů kopců, co sou teď okolo nás, a snažila se zahlídnout cokoliv živýho. V jeden moment mi připadalo, že kolem takovýho polorozbořenýho baráku, co dřív asi vypadal podobně jako ten barák, kam sme jezdívali v létě „na chalupu“, i když to nebyla naše chalupa... teď sem se do toho zamotala, chci říct, že tam asi možná proběhnul pes. Nebo malá srnka. Anebo si moje oči prostě přály, aby to tak bylo. Am I crazy already? Vzpomínám si, jak mě máma kdysi brala do zoo a mě to štválo a nebavilo, bylo mi líto těch chlupatejch a bála sem se těch bez chlupů. A teď bych se na ně fakt moc chtěla koukat, i na ty hnusný. Široko daleko tady není nic, táta říkal, že už brzy budem v cíli, bojím se toho, protože nemám ráda nový lidi ani nový prostředí. Mam ráda, když je všechno stejný, babička říkala, že jsem old soul v mladým těle, ale mně vyhovuje, když to okolo sebe znám. Když čas utíká a já stojím na místě. Teď se pořád někam přemísťuju a Lin je fakin hell, máma je... no, máma a táta je jako dycky. Už ani nevím, kdy sem ho naposledy viděla usmát se. Ale furt sem Miuška, tak asi dobrý. Zas ti napíšu, i když vím, že si to nikdy nepřečteš.

Pa, Mia

MIA

Dycky když se máma napila vody a vrátila lahev do držáku, táta jen tak by the way tu lahev v držáku narovnal. Když máma otevřela okýnko úplně dokořán, vystrčila ruku ven a klouzala dlaní po proudu vzduchu, táta začal okýnko zavírat. Počkal, až dá máma tu ruku z okýnka pryč, a pak ho zavřel a pustil klimatizaci. Stupně nastavil tak, aby teplota v autě nikdy nebyla o víc než pět stupňů nižší než venku. Jakmile existovalo pravidlo, který se dalo dodržovat, táta ho dodržoval a máma jím pohrdala.

Když se začal zas soustředit na cestu, máma to celý s okýnkem zopakovala a koukala, jak ho to sere. Sme hračky a ona je jak kotě, co do nás všech z nudy šťouchá pacičkou. Nevím proč. Blbě se u toho směje jak malej parchant a člověk by neřek, že je to dospělá ženská a má dvě děti. A zatímco máma je taková, Lin si tady v autě sedí s nohama nahoře, boty si samozřejmě nesundala, stele si pod sebe drobky a občas mámu jen tak pohladí po rameni. Snaží se bejt oblíbená. Já teď musím ten bordel sledovat další hodiny, a až to uvidí táta, naskočí mu žíla na krku, a máma bude na straně Lin, která je její miláček.

„Musíš to uklízet teďka?“ řekne mu nasraně, přitom i já vím, že on to rozhodně musí uklidit teďka, že tyhle věci neumí nechávat na pozděj jako ona nebo Lin.

Prohrábnu si vlasy a zjišťuju, že i v nich sou ty debilní drobky, jak se to sakra stalo? Lin je little shit, co furt jenom dělá problémy.

„Tati, prosimtě, zastavíš? Potřebuju si z vlasů vyklepat drobky,“ říkám tátovi hrozně důležitě a dívám se hnusně na Lin. „Lin neumí jíst jako člověk.“

„Miuško,“ řekne máma, tahleta zdrobnělina znamená, že to myslí přesně opačně. „Nebud' na ni tak přísná.“

„Jo, nebud' na mě tak přísná!“ ušklíbne se Lin a rukama opatlanýma od pomazánky si vytahuje z batohu knížku, která teď bude opatlaná taky. Nemam na to nervy, budu radši koukat z okýnka. Stromy okolo cesty řídnou, udělám si takovou poznávačku.

„Už taky potřebuju přestávku,“ řekne táta, vyhazuje blinkr a zajíždí na odpočívadlo. Konečně uvidí všechen ten bordel.

„Lin, to si ze mě děláš srandu!“

„Tak se to vyluxuje,“ mávne rukou máma. Lin neřekne nic. Táta zakroučí hlavou a odchází někam do vyprahlého zbytku křoví. Máma si sedá na lavičku, vytahuje zrcátko a upravuje si účes.

„Máš je furt stejný jako poslední dvě hodiny, cos je kontrolovala naposled.“

„Neješ trochu drzá?“ Zaklapne zrcátko a vrátí ho do kabelky. Všichni si vezem batohy, jen máma má kabelku, samozřejmě.

Když jsme se naskládali zpátky do auta potom, co táta nasraně vymet rukou drobký ze sedačky a máma u toho opakovala „to auto stejně brzy nebude naše, nevím, proč to tak prožíváš“, sledovala sem to jejich trapný dohadování a tiskla se do opěradla. Dřív sem se strašně snažila získat jejich uznání, teď se snažím bejt co nejmíň jako oni.

ELI

Zvedl jsem se od stolu a šel už popáté za posledních dvacet minut zavolat na Maxe. Vlastně bych si oběd užil mnohem víc, kdybych se během něj nemusel dívat na jeho otrávený pubertální obličej, ale dal jsem si předsevzetí – jedno společné jídlo denně. Synchronizované žvýkání jako prostředek ke sblížení. Venku přestal foukat vítr, který mě extrémně rozčiluje, takže jsem se na chvíli posadil na kámen před chatou, že si zapálím, ale ani v bezvětrí mě sirky nechtěly poslechnout. Počet marných pokusů zažehnout cigaretu je úměrný počtu marných pokusů o společný oběd se synem.

Vztekle jsem zahodil sirky směrem k ohništi a vytáhl z kapsy benzinový zapalovač. S ním to půjde napoprvé, ale šetrím si náplň. Dostal jsem ho v patnácti od otce, protože správný chlap musí mít u sebe spolehlivý zapalovač. Hodil se, když jsem o rok později začal kouřit, a zapalovač tak paradoxně definitivně uhasil v otci naději, že ze mě bude aktivní sportovec. Stala se z nás ještě nesourodější dvojice než předtím. On začínal den sprintem, já začínal den nikotinem.

Kdyby tak věděl, že u cigarety mě baví jen to první šluknutí, které uspokojí nervové receptory. Zbytek bych klidně zahodil, je to jako sex po orgasmu, člověk si najednou říká, proč jsem ty divné věci dělal? A stejně jsem každou vždy dokouřil až do konce, otci a svému zdraví natruc.

Když jsem cigaretu típal, poklidné lesní šumění přerušilo ostré zapraskání větví. Pomalu a ostražitě jsem se zvednul, zatímco cigareta poklidně skomírala na šterku pode mnou. Ozvalo se další zapraskání, tentokrát v mých kolenou. Zasmál

jsem se nahlas, pobavení nad vlastní vetčostí trochu umenšilo moje zděšení.

Pokud je to srna, pravděpodobně utekla, pokud je to šelma, ví, kde mě najde, a pokud jsou to oni, už mě našli dávno. Co bych teď dal za otcovy ranní sprinty. Ale mně byl pohyb odjakživa cizí, nechápal jsem otcovu touhu dostat své tělo denně do stavu těsně před infarktem, mučil ho, jako kdyby ho chtěl potrestat.

A zatímco otec denně pracoval na zástavě srdce, já jsem si četl o kódování, historii letectví a stavbě skleníku. Má první sexuální zkušenost byla se třicetiletou sousedkou odnaproti, vdovou-nymfomankou, která se nezabývala věkovým rozdílem ani legalitou svého konání. Díky ní jsem v patnácti letech souložil pod vlivem všech druhů drog a při sexu občas koukal nejen na ni, ale také na dokumentární záběry páření zvířat, protože ji to vzrušovalo. Přineslo mi to do života dvě věci – schopnost rozpoznat kvalitní kokain na jedno líznutí a schopnost rozpoznat, kdy se prasata páří a kdy jen tak řvou.

Praskání ustalo a už se neopakovalo, o slovo se opět přihlásil vítr, který rozpohyboval všechno, co mu přišlo do cesty. Z toho neustávajícího šumu lesa se stal celodenní samozřejmý soundtrack, který jsme na vědomé úrovni už ani nevnímali, ale kdyby jej najednou někdo vypnul, vyděsíme se. Napadlo mě, že stromy okolo mě jsou denně svědky spousty vražd, zákony přirozeného výběru jsou neúprosné, jen my lidé si myslíme, že je obejdeme. Znovu praskání. Dýchal jsem zrychleně a opakoval si pravidla pro následující vteřiny. Utéct, schovat se. Bojovat. V nevědomí uchované instinkty zděděné po pravekých předcích se probudily, moje smysly se zostřily, cítil jsem snad i smůlu, která stékala po kmenech stromů kilometr

ode mě. Ale spíš jsem si to jen namlouval, abych se neposral strachy. Praskání se přibližovalo. Utéct, schovat se, bojovat. A jak se vůbec bojuje? Kde je sakra Max?

„Co blbneš?“ ozvalo se zpoza shluku větví.

„To seš ty?“

„Ne, medvěd grizzly. Naučil jsem se mluvit a budu ti dělat společnost, hahaha, brum brum.“

Narovnal jsem se s pocitem idiota a zase zažil ten podivný paradox – větu, kterou jsem říkal, jsem nesnášel už v ten moment, kdy vycházela z mých úst. Když jsem se měl projevit jako zodpovědná starší osoba, nemluvil jsem já sám, ale můj otec. Geny nám do mozku zakódovaly věty našich rodičů i s jejich identickou syntaktickou skladbou, včetně tónu, se kterým je pronášejí, a naše pusa je vypouští ven, jako kdybychom nad tím neměli kontrolu.

„Víš, že nechci, abys chodil někam hluboko do lesa sám.“
(K čemu tohle prohlášení vlastně je?!)

„A co se mi stane? Seš fakt paranoidní.“

Tati. Seš fakt paranoidní, tati. Jenže takhle mi Max neřekl od toho dne. Za několik dní to budou čtyři roky. Schválně, jestli si vzpomene.

„Říkal jsem ti, že v jednu jíme.“

„Nemám hodinky.“

„Nedávno jsi na mě frajeřil, že čas poznáš podle slunce.“

„Ale dneska je zataženo.“

„Tím spíš nemáš chodit do lesa.“

„Je tam čerstvej vzduch.“

Posadili jsme se ke stolu a mlčky žvýkali brambory s trochou zeleniny. Je to tenhle týden už třetí bramborové jídlo ze tří. Zítra bude čtvrté.

„Cos dělal v lese?“

„Hledal potok.“

„Žádný tu není.“

„To nemůžeš vědět.“

„Odpoledne koukneme na nějaké učení.“

Max odložil lžíci a podíval se na mě tím nejotrávenějším pohledem ze svého rejstříku.

„Proč?!“

„Protože je to důležité.“ (Mohl jsem taky říct: Protože jsem to řekl, což byl otcův ultimátní argument.)

„Tady? K čemu jako?“ Rozhodil teatrálně rukama při slově „tady“, prudce odsunul židli a vykráčel ven. Pravděpodobně mi sebere cigaretu z kapsy bundy a půjde znova někam do lesa „hledat potok“. Používá ve větách zbytečně moc slovních vycpávek, které jsou k ničemu. To jeho „jako“ ve mně vzbuzuje chuť mu jednu vrazit. Ale jen obrazně samozřejmě, nikdy jsme ho nebili, to pravidlo tu bylo dřív, než tu byl Max. Ale vždy se ovládám, to je taková moje definice. Otec by nesouhlasil.

Můj odpolední program je stejný jako skoro každý den. Sednu si ven před chatu, budu si číst a ignorovat ozvěny bolesti, která mě už roky trhá na kousky a zároveň drží pohromadě.

LUKA

Už ani nevím, kolikátý den jsme na cestě. Vždycky když vylezem na nějaký debilní kopec a já se s nadějí rozhlídnu okolo sebe, jo, tady by to už přece šlo, Aria zakroučí hlavou a mávne, že pokračujem dál. Poslouchám ji, i když se známe teprve pár tejdů. Je starší a v naší dvojici je to rozhodně ona, kdo nosí pomyslný kalhoty. Denně nachodíme desítky kilometrů. Má to výhody – blížíme se k cíli. A taky nevýhody – je čím dál nesnesitelnější pokračovat.

Občas si z nudy počítám kroky, po desítkách a po stovkách a po tisících, a když už mě chodidla bolely tak, že myšlenky na to mi vytlačují z mozku všechno ostatní, přehrávám si různé scény z doby předtím. Věci, který mi připadaly důležité, a lidi, co jsem neměl rád. Všechno mělo nějaký význam, když mě to dovedlo sem, na kopec, po bok cizí holky se sestřihem jako podle pravítka a dost nechutnou tendencí zrychlovat, když už skoro nemůžu. Tím, že je holka, odpadá mezi náma jakákoliv možnost sexuálního pnutí, moje pohledy na její prsa jsou spíš, jako když stojím v zoo a koukám na leguány. Poslední kilometry je cesta až nechutně prašná, štípe mě to v očích, dře mě to na kůži, sním o koupelně.

„Vypadá to na děšť!“ křikla na mě Aria, samozřejmě že je asi tři sta metrů přede mnou, nikdy na mě nemůže počkat, ztratila by tempo a svět by skončil. Počkat, on vlastně stejně skončí.

„Tak to je fajn!“ křikl jsem na ni zpátky, protože to asi bylo fajn, že jo. Mávla na mě rukou, jakože si mam pospíšet, a dokonce několik minut stála na místě a čekala. Než jsem se k ní doplazil, shodila ze zad obří batoh a mnula si ramena. Když

jsem si ho jednou nepozorovaně zkusil potěžkat, zjistil jsem, že má asi trojnásobnou váhu než ten muj. Ta holka je tank s designem kabrioletu. Posadil jsem se vedle ní na trávu a zhluboka dechal. Vzduch byl čerstvější, připadalo mi, že každých deset metrů směrem nahoru je poznat. Jen ten posranej prach to kazí.

„Přestávka?“

„Jo.“ Ale nelíbilo se jí to.

„Jídlo?“

„Ty máš zas hlad?“ Proč mi sakra tu otázku pokládá tak, aby se cejtil provinile? Jo, mam hlad. Roky jsem dřel na tom, abych zhubnul, a teď jsem rozhodně nejhubenější, co jsem kdy byl, a přestává se mi to líbit. Navíc nemam pocit, že by to v nejbližších tejdnech nebo měsících měl kdo ocenit. Tady asi nebude kde na někoho působit v nový drahý slim fit košili.

Vytáhla z batohu lahev s vodou a napila se, i když pije, je u toho taková uspořádaná a střídmá, pak mi ji podala. Nenápadně jsem její hrdlo otřel tričkem, sice to asi nemá efekt, ale potřebuju to pro svůj klid.

„Kam chceš dneska dojít?“ zeptal jsem se, jakože jsem úplně v pohodě a zvládnou klidně ještě deset kiláků. Vyndala z kapsy batohu mapu, rozložila ji a ukázala prstem do jednoho bodu.

„Sem.“

„A teď jsme?“

„Tady.“ Má v hlavě GPSku, jiný vysvětlení nemam. Rychle jsem přemejšlel, jaký téma nadhodit, aby ji náhodou nenapadlo, že už bysme se měli zvedat a jít.

„Co bylo nejhorší na tom dělat zdravotní sestru?“ zeptal jsem se rychle zničehonic, což muselo bejt dost divný.

„Noční směny a jedna kráva.“ Čekal jsem, že se mě taky na něco zeptá, ale neudělala to. Nevadí.

„Já v agentuře nejvíc nesnášel schůzky s klientama.“

„Mhmm.“ Kývla hlavou a zkoumala něco v mapě. Prohlížel jsem si její hubený, svalnatý, šlachovitý ruce. Měla je úplně hladký bez pih, jak kdyby ji včera vylili z vosku do nějaký formy. I když jsme se táhli po prašný cestě v šíleným vedru už spoustu dní, nějak dokázala mít furt hrozně čerstvý vlasy i pleť. Mimoděk jsem si dlaní přejel přes tvář, cítil jsem nerovnoměrný strniště a hrubou kůži posetou vyrážkou ze slunce. Prohrábl jsem si rovnou i vlasy, zpocený, plný bordelu, nemytý už aspoň tejden. Vlasy byly vždycky moje chlouba. Chlouba je divný slovo, v časopisech tak označovali penisy.

Prohlížel jsem si Ariu, jak skenuje mapu a ukládá si ji do mozku, a čím dál víc měl pocit, že naše jediný společný téma nakonec budou jen ty penisy. Chtěl jsem tenhle vtípek vyslovit nahlas, jenže to už se začala zvedat a balit. Nesnáším ji. OK, kecám, trochu mě zachránila, jsem jí vděčnej. Hodil jsem si na záda batoh a jeho popruhy se mi zaryly do ramen. Jo, nesnáším ji.

Když jsme po dalších asi šesti kilometrech konečně zastavili a začali si chystat věci na spaní, oba jsme se v jednu chvíli zarazili. Ten zvuk proříznul ztemnělou krajinu ostře jako čerstvě nabroušenej nůž. Bylo to takový podivný zahučení, rozhodně nic, co vydávaj živý bytosti.

„Co to bylo?“ řekli jsme unisono. Aria se zvedla, rozsvítila baterku a přelítla kuželem světla naše nejbližší okolí.

„Nic tu není. Jdem spát.“

A takhle ona funguje. Vydá pokyn a prostě se podle něj zařídí. Mohl bych to obdivovat, ale spíš už mě to začíná pěkně srát.

GAIA

Když jsem si do obličeje chrstla ledovou vodu a podívala se na sebe do zrcadla, zase se mě na okamžik zmocnil pocit jisté disociace. Kůže na mém obličeji vypadá jako zmuchlaný papírový sáček, to přece nejsem já. Vzala jsem do ruky kartáč a pomalu si jím přejížděla po těle – od kotníků směrem k trupu a pak od zápěstí směrem k ramenům. Už to dělám tak dlouho, že jsem skoro zapomněla proč. Babička tvrdila, že se tím rozproudí krev a lymfa v těle, i tu studenou vodu si na sebe denně šplouchám díky ní. Takových různých zvyků a rituálů jsem za šedesát let posbírala desítky, možná stovky.

Poskládala jsem z nich svůj život a obalila jimi každou činnost, co vykonávám, až si někdy říkám, jestli jsem se nestala jejich otrokem, ale pak si připomenu, že i díky nim jsem dnes tam, kde jsem. Lidi mi snad od mých čtyřiceti říkají, že jsem čarodějnice, a chtějí tomu věřit a já je v tom nechávám. Mám silnou intuici a ke každému aspektu života jsem přiřadila zvyky, které dodržuju a které nejsou zrovna „vědecky podložené“. Vrostly jsme do sebe navzájem jako kořeny dvou starých stromů a přitáhlo to ke mně komunitu lidí, kteří ztratili víru ve vědu a pokrok a chtějí se skrze mě navracet k přírodě a „tomu opravdovému“.

Masíruju si obličej krouživými pohyby a poťukávám si klouby prstů na místa, kde se nacházejí lymfatické uzliny. Dnes bude potřeba postavit další kůlnu, často prší a dřevo bez přístřeší rychle vlhne. Poklepávám bříska prstů okolo klíčních kostí a pak si masíruju lymfatické body v podpaží. Vůbec

nevím, jak jsme na tom se zásobami jídla, včera jsem o tom měla dostat pravidelné hlášení, a nestalo se.

Chytnu si do dlaní prsa, do každé jedno, a udělám sto malých výskoků. Všimnu si, že venku na louce, kterou zastřešují koruny pěti starých dubů, se povaluje náradí v mokré trávě. Jestli to zrezne, dobře jim tak, aspoň si dají příště pozor. Chytám se futer dveří a prohýbám se dopředu, abych protáhla svaly na rukou. Dýchám zhluboka a počítám do třiceti. Venku se ozývá změť hlasů.

Odkládám kartáč zpět na hrubou dřevěnou polici, prohrábnu si vlasy, které si nechávám růst dlouhé a přirozeně šedivé, oblékám si svetr přes dlouhé šaty a s hrnkem čaje se vydávám ven z chaty. Stojím na prahu a sleduju ty svoje ovečky, jak okolo kmitají.

Spokojeně se napiju horkého čaje a přimhouřím oči, abych dohlédla až na okraj stráně, kde muži skládají klády do velkého vozíku.

„Gaio, kam máme složit to dřevo? Do té kůlny už se další nevejde,“ obrátí se na mě jeden z nich. Přišli k nám se ženou asi před měsícem, když spolu v noci šukají, je to slyšet po celé osadě.

„Asi budete muset postavit další kůlnu,“ usměju se na něj. „Nedá se nic dělat, dřeva není nikdy dost, já bych vám moc ráda pomohla, ale to moje rameno mě pořád trápí...“ Bolestínsky si sahám na pravé rameno a promnu ho.

„Na to vůbec nemysli, odpočívej, postavíme další kůlnu,“ vyhrkne okamžitě, setře si pot z čela a odejde.

Žádné rameno mě samozřejmě nebolí.

MIA

Honilo se mi hlavou, jak daleko sme už dojeli. Taková pampeliška, pardon, smetánka lékařská, je nejzcestovalejší kytka z říše rostlin. Plodenství pampelišky obsahuje kolem sta až sto padesáti semen, který sou perfektně vybavený k dlouhým cestám po vzdušnejch proudech, a tak můžou urazit klidně až sto kiláků a sou, nebo spíš byly, skoro po celým světě.

Vzpomínám si na svoje jízdy na koni, když sem byla malá, dycky sem ho vedla z ohrady a on mě tahal k louce a chtěl sežrat každou fakin pampelišku, protože to byla pro něj největší lahůdka. Kůň se jmenoval Ben a já dycky myslela na to, že to je skoro jako Bea a že kdybych měla svoji kobylu, tak bych ji určitě pojmenovala Bea. Jednou sem to řekla mámě a ta se mi vysmála, že to je opravdu vkusný chtít pojmenovat koně po Bee, a pak sem ji slyšela, jak v koupelně brečí.

„Myslíte, že tam bude kam chodit cvičit?“

Máma prolomila asi půlhodinový mlčení celý rodiny toulhle otázkou, která zůstala viset ve vzduchu jak ten srandovní přívěsek, co se klimbal na zrcátku.

„Vy se mnou nemluvíte?“

„Co, mami?“ Lin odtrhla hlavu od telefonu.

„Ptala jsem se, jestli si myslíte, že se tam bude dát cvičit?“

„To nevím,“ odpověděla Lin a zas se zadívala do obrazovky.

„Tak díky za plodnou diskuzi,“ zakroutila máma hlavou a z nudy začala klepat nehtama do palubní desky. Jak před obchodákama občas bejvá takovej ten igelitovej panák, co do něj fouká vítr a on náhodně rozhazuje končetinama, tak ten se mi vybaví dycky, když vidim mámu. Furt musí vydávat

nějaký zvuky nebo plácát věci, který vůbec není třeba zmiňovat, jako: venku je zataženo nebo hele, támhle je barák. Like seriously?

Táta za celou tu dobu snad ani nepohnul hlavou, měl oči přikovaný k silnici. Signál tu byl čím dál horší, já už sem svůj telefon měla dávno schovanej, Lin pořád hrála nějakou hru, nemohla si vypnout zvuk, takže to cinkalo a já se každou minutu přemlouvala, že v zájmu zachování aspoň zdánlivýho klidu to nebudu komentovat, sem přece dospělá atd. Jenže pak se k tomu přidalo to mámino klepání nehtama, a nakonec sme s tátou oba vybouchli naráz.

„Můžete toho nechat?“ řekl on. „Vypni ten zvuk, nebo mně jebne,“ řekla sem já. Od mámy sem si vysloužila káravý „Mio“, protože sem řekla sprostý slovíčko. Přitom je to jenom slovo, ty vole, jeden ze zvuků, co vydáváme, přisoudili sme mu nějaký význam a teď se nad ním pohoršuju. Lol.

„Za chvíli tam budem,“ řekl táta a mně to trhlo vnitřnostíma. Přitom vim, kam jedem, že jo, jenom tý realitě je těžký čelit a doteď to vlastně působilo jako takovej celkem normální rodinný výlet.

ARIA

Luka se loudá, že to fakt už není možný. A to mi tvrdil, že sportoval. Jenže on tím asi myslel chození do posilovny, kde vsedě v pantoflích něco zvedá. To ho bohužel nevytrénuje na dlouhou chůzi. Já jsem chodívala skoro denně běhat, i když jsem padala únavou po směně. Nejlíp mě na tohle všechno vytrénovaly noční dvanáctky pod vedením sestry T, což byla zkratka pro „Tyranka“.

Čistit bezdomovcům mokvajících bércových vředů prosáklý hnisem, odebírat ty hnisavé sekrety do zkumavek, zabráňovat jim, aby si rozdrásanými rukama škrábali krusty a šupiny z ekzému, to všechno pro mě byla hezčí představa než otročit pod jejím velením. Nechtěla po mně dělat tohle, byla rafinovanější. Třeba mě nechala pětkrát přestýlat postel a zvedat imobilního devadesátikilového pacienta před celou vizitou.

Pětkrát po sobě jsem se musela v sesterským oblečku natahovat a předklánět tak, aby měli všichni pořádný výhled a mohli si představovat, co by se mnou dělali za prasárny. Věděla moc dobře, že takhle mě poníží nejvíc. Doktoři mají z očividných důvodů přebujelý ego a pocit, že sestry jsou tam od toho, aby jim poskytovaly servis ve všech oblastech. Marne přemýšlím, jestli některý z nich byl věrný své ženě a nezkoušel slizký kecý aspoň na jednu z mých kolegyní.

Ale zase to nebudu házet celý na ně – ty kolegyně často rády šly, protože to pak znamenalo příjemnější směny, méně mačkání hnisu z mokvajících ran, bonusy a dny volna. Byl to takovej interní špitálskej bordel, jehož šéf si pak o víkendech se svými kámošema, co mají divný gumový ležatý ksichty,

někde na vznešený zábavě pochvaloval, jak fantastický toxický misogynní prostředí si tam okolo sebe vypěstovali. Ale jen když jim manželky zrovna nestály za zadkem. Jsem vlastně ráda, že je tady se mnou kluk, kterýho holky nezajímaj. Nemusím se pořád strachovat, jestli jsem toho chudáka náhodou nevzrušila tím, že mám na sobě tričko bez rukávů.

„Dáme pauzu?“ Byl zpocenej, jako kdyby právě uběhnul maraton na Sahaře.

„Už zas?!“ Všimla jsem si, že se mě asi začíná trochu bát. O pauze stopro uvažoval posledních několik hodin, teď si konečně dodal kuráž a já ho utřu jako zpocené okno.

„Dobře.“ Jsem měkká. Občas bych na něj měla být víc jako sestra T. Bezděky jsem se koukla na svoje nehty. To je něco, s čím se nesmírím. Nemám teď tyhle věci pod kontrolou. Vždycky jsem si zakládala na tom, že jsem perfektně upravená. Občas mi to holky v práci předhazovaly, že na tom lpím i při týchle práci, kde má člověk nonstop ruce zaražený v nějakým lidským otvoru nebo tělesný tekutině, proč mít top manikúru, když utírám zaschlou krev a měním sáčky s výkalama? Protože mám pocit, že když mám pod kontrolou svůj vzhled, mám pod kontrolou svůj život. Ale teď jsme tady a nehty a vlasový konečky se polámaly stejně jako všechny životní plány a pravdy, kterýma jsem žila.

„Tak jdem dál?“ Hodil na mě pohled týranýho štěněte.

„Ty seš fakt sračka,“ řekla jsem a zasmála se. Ne, žádná sestra T. Měla bych na něj být mírnější, nikoho jinýho tu nemám, a i když to nerada přiznávám, sama bych se tu pěkně bála. Z těch zvuků, co občas v noci slyšíme, mě vždycky šlehne až v morku kostí.

Já: Chcete tedy dnes navázat na minulé téma?

On: Ano.

Já: Klidně brečte, to je očišťující.

On: Vám sem asi lidi chodí hodně brečet, že jo.

Já: Občas jsou sami překvapeni, co ten pláč vyvolá. Nabídněte si kapesník.

On: Díky. Ta krabička by se manželce líbila.

Já: To je hezký, že na ni myslíte tímhle způsobem.

On: Jo?

Já: Ano, když na věci zvládnete koukat i očima toho druhého, znamená to, že vám na něm záleží.

On: Mně na ní záleží. Ale... už ne jako dřív.

Já: Vztahy se mění a vyvíjejí, to je úplně normální.

On: A postupný umírání je taky forma vývoje?

ZOE

Ve chvíli, kdy jsem vzdala boj sama se sebou a nechala hlavu, aby mi spadla na stranu a opřela se o okýnko, jsem přes tmavý obrys stromů uviděla prosvítat světlo lamp. Probralo mě to víc než to nejsilnější kafe. Otočila jsem se k holkám, obě spokojeně podřimovaly. Lin ležela schoulená v klubíčku, ať se snaží, jak chce, ve spánku na sebe vždycky prozradí, že je to pořád moje malá holčička. Dan nevypadal, že by ho blížící se cíl naší cesty jakkoliv rozhodil, za poslední tři hodiny snad ani nepohnul hlavou.

„Vidíš?“

„Jo.“

„Pojedeme až tam?“

„Máš jinej návrh?“

„Auta se zabavujou, za chvíli nebude cesty zpět.“

„A když ho necháme tady, tak se to nestane?“

„Můžem říct, že nás někdo přivezl. Necháme ho tu někde schovaný, kdyby...“

„Kdyby co?“

„Já nevím. Kdyby cokoliv.“

Zvýšili jsme oba hlas a holky se začaly probírat.

„Už jsme tady?“ zeptala se ochraptěle Lin.

„Vypadá to tak,“ řekl Dan a po tváři mu přeběhlo něco, co jsem tam dlouho neviděla. Nervozita.

„Slyšela sem, že auto nám zabaví, nenecháme ho někde schovaný?“ navrhla Mia, a ačkoliv to nebylo vtipný, mě to pobavilo. Schválně jak Dan zareaguje, když to říká jeho oblíbená dcera.

„Dojedeme tam a uvidíme, určitě nám ho nikdo nebude brát násilím.“

Projeli jsme po nezpevněné cestě mezi stromy a nějakou obrovskou hromadou čehosi, co ve tmě už nešlo rozpoznat, a najednou to celý stálo přímo před náma, jako kdyby to zničehonic vyrostlo ze země. Obrovská kovová brána osvětlená asi deseti oslňujícími bílými světly, která po obou stranách přecházela v jednolitou šedivou stěnu, ubíhající do stran a nořící se do tmy. Na její konec jsem nedokázala dohlédnout, působilo to, jako kdyby nikde žádnéj neměla. Nahoře na bráně byl nápis *Výšina – 3A*. Koukla jsem na hodinky, bylo deset večer. Dan vypnul motor a auto ztichlo. Připadalo mi, že v autě snad nikdo ani nedýchá. Jediný, co ticho narušovalo, bylo klepání mojí nohy, která mi nekontrolovatelně vibrovala. Ovládnul mě pocit, kterej se mi rozlil mezi vnitřnostma jako černej dehet. Tohle místo nás spolkne a už nikdy nevyvrhne nazpátek.

Otevřela jsem dveře a snažila se každou svoji sluchovou buňku napřít směrem k tý bráně a zaslechnout něco, co by mě uklidnilo. Smích, hudbu, projev lidský přítomnosti. Ale bylo slyšet jen monotónní vrnění nějaký techniky. „To zní jako čistička nebo generátor,“ navázal Dan na můj vnitřní monolog. Holky stále neřekly ani slovo.

„Co teď?“

„Počkáme, až nám otevřou.“

„Mám si vyndávat věci, mami?“ Lin vypadala v tý tmě úplně bezbranně a vyděšeně a mně v tu chvíli blesklo hlavou, jak odporný lidi s Danem jsme, když jsme je na tenhle svět přivedli. A pak jedna ještě horší věc – je dobře, že tu Bea není.

„Asi počkáme, až se něco dozvíme, miláčku,“ odpověděla jsem jí co nejkldněji a bojovala s potřebou ji obejmout.

Nebudu to dělat, bude si pak myslet, že k tomu mám důvod, že se bojím. A to já se bojím, ale jsem její máma a musím se tak chovat. Tuhle větu mi Dan za poslední roky opakoval asi obden, musím se chovat jako máma, nemám nárok mít strach nebo být nejistá, na to jsem měla dost času před dětma, teď jsem skála, vyšší strom, o kterej se potřebujou opírat, a brečet si můžu v noci, když spí.

Dan konečně vykročil od auta směrem k bráně, a když se dal do hledání, jak se dostaneme dovnitř, brána se začala se skřípotem otevírat, ale ne celá, jen otvor o velikosti dveří v jejím prostředku. Z otvoru vystoupili muž a žena, on měl na hlavě čepici a na popruhu okolo těla obrovskou zbraň, ona vypadala trochu jako úřednice, která se sem zatoulala odněkud z jiného vesmíru. Jeho výraz byl tvrděj, mohlo mu být tak pětáctyřicet, vypadal jako typickej voják, zelená palice, budíček má každý den ve čtyři, jeho alfou a omegou jsou zbraně a maskáče, den, kdy neudělá po ránu sto kliků, nestojí za nic, začala jsem si pro sebe vyjmenovávat v hlavě jako vypravěč nějakýho televizního seriálu a sama sebe pobavila a trochu uklidnila. Žena se snažila tvářit mile, byla věkově zhruba jako my, měla černý vlasy ostříhaný nakrátko a stavbu kostí, kterou jsem jí záviděla.

„Vítejte ve Výšině,“ pozdravila nás natolik oficiálním tónem, až jsem čekala, jestli se nespustí nějaká znělka.

„Dobrý den. Dobrý večer,“ odpověděli jsme jí nesynchronizovaně.

„Vy budete Dan a Zoe? Mia a Lin?“

Kývli jsme. Ví to, protože mají v registraci poznamenanou naši poznávací značku i přibližnej čas příjezdu. Překvapilo mě, že jsme tu sami, čekala jsem, že nás tu bude naráz víc.

„Nejedeme pozdě?“ zeptal se Dan přehnaně úslužně, nesaším, když se přepne do tohohle módu.

„Nejedete. Jste tu akorát, máme teď čas jen na vás. Vyndejte si věci z auta a pojdte za mnou.“

„Auto tu máme nechat?“ Snažila jsem se, aby se v mém hlase neozvala panika. Naše hostitelka mě ale prokoukla, viděla jsem na ní, že si trochu užívá, že má nade mnou navrch.

„Ano, nechte. Auto si převezmeme a využijeme pro potřeby komunity. Pravděpodobně ho rozebereme a zužitkujeme jednotlivé kusy.“

Nastalo ticho. A ta žena pokračovala: „Byla to jedna z podmínek vašeho povolení ke vstupu, je v tom nějaká nejasnost?“

„Ne, ne, jistěže ne, počítali jsme s tím,“ vyhrknul Dan a hodil na mě vyčítavý pohled. Holky pořád mlčely a ten pánák s puškou podle mě ani nemrknul od chvíle, co se tu zjevil.

„Výborně, tak tedy pojdme,“ zavelela žena a gestem nás vyzvala, abychom si vzali věci.

Poslušně jsme nakráčeli ke kufru auta a začali vyndávat tašky a kufry. Každý z nás měl jeden velký kufr a k němu menší tašku, dostali jsme určitéj váhovej limit na osobu a dost věcí jsme s holkama obřečely. Dan nikdy k věcem neměl vztah, bylo mu jedno, co si balí za oblečení, jediný, na čem mu záleželo, byla jeho čtečka dokumentů, kterou v podstatě nedal z ruky.

Když jsme auto vykydali a několikrát prohlídli, aby v něm nic nezůstalo, ověšený zavazadly jsme se vydali za tou ženskou. Prošla dveřma za bránu a já se nadechla, jako kdybych se měla ponořit pod vodu. „Pápá, autíčko,“ zašveholila Lin a vstoupila dovnitř hned za mnou. Ten pohled, kterej se nám naskytl, budu mít v mozku vypálený navždycky.

GAIA

Nechala jsem si zavolat Kaiu.

„Říkali, že tě pořád bolí to rameno...“

„Bolí.“ Významně jsem se podívala do kuchyňského kouta.

„Jasně, já to umeju, lež a odpočívej.“ Odebrala se s lavorem pro vodu, aby umyla hromadu nádobí, co jsem stihla za poslední dva dny uspinit. Prohlížela jsem si ji, když se ke mně otočila zády. Připadá mi, že za poslední rok dospěla. Změnil se jí tvar postavy, přibrala, ale vypadá to dobře. Jen by si měla dát pozor, aby to nepokračovalo. Teď je akorát a mně je jasné, že ta prasata venku si ji mlsně prohlíží pokaždé, když mají příležitost. Trochu jí ztmavly vlasy a rysy se jí zостřily, z tváře se jí definitivně vytratila dětskost. Přistihla jsem se, že jí závidím, je mladá, hezká, není hloupá. Onehdy se mě ptala, jestli je podle mě dobrý člověk. O lidské dobrotě si iluze nedělám, všichni přemýšlíme stejně a rozdíl je jen v tom, co říkáme nahlas a jak se prezentujeme okolí. Každý je za určitých okolností schopný čehokoliv. Kdo tvrdí, že by nikdy nikoho nezabil, prostě jen ještě nebyl v situaci, kdy to bylo potřeba udělat.

Vrátila se s lavorem plným vody a začala do něj skládat nádobí, aby se z něj odmočily zbytky a špína. Mokrou rukou si opakovaně zastrkovala za ucho pramen vlasů, co jí neustále padal přes oči, a u toho mi vyprávěla něco o včerejším večeru. Lidi u ohně si povídali, jak stromy slyší, když na ně mluvíme, a jak je důležité se vyhýbat kovům a vystavovat se ráno po probuzení slunečním paprskům, a já jsem pokyvovala. „No a pak šli všichni spát a my jsme si ještě povídali s...“ Zarazila se a vrhla na mě vyděšený pohled.

„S Theem?“ usmála jsem se na ni.

„Jo,“ řekla úlevně ona.

Že se kolem ní motá, jsem si všimla už asi před měsícem. Schválně jsem ji nepobídla k tomu, aby mi o tom řekla víc. Chci jí tím nenásilně naznačit, že nadšená nejsem. Nepochybuj o tom, kam se to celé vyvine, ale takhle to třeba aspoň bude trvat o něco déle, než se to stane.

Nic dalšího už jsme si neřekly. Domyla nádobí, utřela si ruce a chystala se k odchodu. „Potřebuješ ještě něco?“

„Ne, díky, můžeš jít.“

Zastavila se ve dveřích a lehce se mi poklonila. Je to něco, na čem trvám u všech členů své skupiny, a svou dceru z toho samozřejmě nemůžu vynechávat.

MIA

Vědci zjistili zajímavou věc – květiny slyšej. Prováděli takový pokus na prvosence a přišli na to, že když se v jejím okolí ozve bzučení včel, prvosenka zvýší koncentraci cukru ve svém nektaru. Květy tak fungují jako uši, který zachycují specifický frekvence křídel včel a potlačují irelevantní zvuky, jako je třeba vítr. Science, vole.

Myslela sem na to, že bych chtěla umět poslouchat jako květy prvosenek a vybírat si, co slyším a co mi udělá dobře a zajistí moji budoucí existenci, když jsme vcházeli branou do Výšiny a v mejch uších zněla směs bzučení nějakýho generátoru, nebo co to bylo, pravidelnýho, neidentifikovatelnýho klepání, a jinak absolutní ticho. Máma říkala, že je deset hodin. Tady se v deset spí, wtf?

Ta černovlasá ženská nás vedla po chodníku mezi barákama, který vypadaly jak administrativní budovy, a neřekla ani slovo. Chlápek s puškou šel těsně za náma, zřejmě připravený nás postřílet, kdybysme se třeba svobodně rozhodli, že odsud chceme jít pryč. Ale kam pryč a čím, když auto už nemáme?

Obrátila sem se k tátovi a čekala něco, povzbuzení, zamrkaní... ale nebylo tam nic. Nada. Šel a díval se před sebe a jen mi rukou ukázal, ať pokračuju v cestě. Administrativní budovy byly za náma a cesta se na několika křižovatkách rozdělovala na další spletence chodníků, který se vlnily podél nižších budov, co byly nejspíš bytovky. Fakin králíkárný. Dál za ně sem ve tmě nedohlédla, celej tenhle prostor byl placka, i když se nacházel v horách, a nebylo možný vidět za obzor střech pár set metrů od nás.

Snažila sem se nadechnout a něco cítit. Cokoliv, vůni jídla, parfém, spálený dřevo nebo tak. Ale rozpoznávala sem jenom beton, chladnej večerní vzduch a trávu. Před odjezdem sem četla o ohromnejch sklenících s extrémně vychytaným systémem vytápění a zavlažování, kde by měli pěstovat prej rekordní počet druhů rostlin, ten titulek tomu říkal Květinová archa, a sice sem to našim nepřiznala, ale byl to jeden z důvodů, proč sem hned řekla, že sem chci. Ne že bych měla nějak extra na výběr, ale Květinová archa způsobila, že sem se i trochu těšila. Že spoustu těch kytek uvidim konečně naživo, a ne jen na obrázku, a že si na ně budu moct sáhnout, a to mě kinda nakoplo nebo co.

Snažila sem se v tý tmě rozeznat něco dalšího než jen baráky a chodníky, ale nebylo co. Okolo nás se rozlínaly jenom ozvěny našich kroků a mě přepad pocit podivnýho zmaru a nekonečna, jako kdybysme vlezli do počítačový hry a naši avataři se procházeli v nějakým betonovým labyrintu, ze kterýho se už nikdy nedostaneme ven a stanou se z nás totální NPC. Jako dítě sem si občas představovala, jak by asi vypadal konec světa, a nikdy mě nenapadlo, že u toho bude takový množství betonu.

Šli sme od brány minimálně deset minut, to bylo určitě víc než kilák. Ženská vyndala z kapsy čip, otevřela dveře jednoho baráku a mávla, abysme šli za ní. Nacpali sme se do výtahu a stáli tam společně s ní a tím chlápkem a nikdo se nikomu nechtěl dívat do očí, protože to je awkward se najednou dívat cizím lidem do očí takhle zblízka. Někdo děsně smrděl. Lin se začla tlemit, je vtipný, že i když je little shit a většinu času bych ji zabila, tak se nám často honěj hlavou stejný věci a stejný věci nám připadaj funny. V takovejch chvílích sem ráda,

že ji mam, malý debilní střevo, podívala sem se na ni a mrkla na mě, jakože dobrý, sme tu spolu, chápem obě weirdness of it all.

Výtah zastavil ve čtvrtém patře. Ženská beze slova vylezla ven a my ji následovali jak hejno slepic. NPC already. Došla k jedněm dveřím, zase je čipem otevřela a vevnitř se rozsvítilo. Byli sme v bytě. Všechno bylo bílý a unifikovaný a smrdělo to dezinfekcí. Vypadalo to jako takovej hodně strohej hotelovej pokoj bez koberců, potahů, závěsů nebo čehokoliv, co by aspoň vzdáleně zavánělo nějakou osobností. Tu sem zřejmě budem muset teprv dodat.

„Tady je to vaše,“ řekla ženská a rukou ukázala kolem sebe, kdybysme náhodou nevěděli, co je tady.

„Děkujeme,“ vydoloval ze sebe táta ochraptěle, máma se jenom rozhlížela a já na ní viděla, že jí není dobře.

„Veškerá pravidla a denní režim vám přijdu vysvětlit zítra, teď už jste určitě unavení. Nechám vás spát, zítra bych se zastavila v kolik, v osm?“

Naši oba kývli, i když sem věděla, že by byli radši, kdyby to bylo v devět.

„V lednici máte pár nezbytností k snídani, zbytek vám povím zítra. Dobrou noc.“ Nečekala na odpověď a odešla, chlápek za ní. Překvapivě nebylo nutný nás zastřelit.

ELI

Vzbudil jsem se časně. Vždy první pondělí v měsíci se tak budím, moje podvědomí je jako otravná moucha, co bzučí tak dlouho, dokud mě nevyprovokuje k akci. Člověk si myslí, jak dokonale ovládá své myšlenky, ale ty si dělají, co chtějí, a někde pod povrchem vysílají signály do celého těla, aby bylo v pozoru. Mám ještě zhruba hodinu, než přijedou.

Vstal jsem, zatopil v kamnech a postavil na ně konvici s vodou. Tentokrát to vychází úplně přesně, dolil jsem do ní poslední zbytek, co jsem měl v nádrži. Večer tam bylo asi dvakrát tolik, ale vysvětlovat Maxovi, aby šetřil, je naprosto zbytečné. Už je zase někde pryč, ale zatímco v jiné dny mě to znervózňuje, dnes to kvituju s povděkem.

Vyšel jsem ven z chaty s hrnkem čaje a podíval se k nebi. Mraky na něm visely nehybně, trochu připomínaly běžícího králíka. Chvilí jsem je pozoroval a přísahal bych, že se nikam nepohnuly, a přesto byl králík po chvíli pryč. Jsem jako ty mraky, měním se pomalu a nepostřehnutelně, můj tvar je úplně jiný než před půlrokem, když jsme sem přišli. Otec se mi vždycky posmíval, že jsem městský člověk a nerozumím přírodě. Já přírodě rozumím, ale musí být přede mnou rozepsaná ve větách na papíře, rozkreslená v mapách a diagramech, roznesená do tabulek. Pak jí dokážu i pomoci.

Když jsme sem přišli, Max mi vysvětloval jak zatopit v krbu, jak nasekat dřevo a jakou mantru si opakovat, když uvidím na stěně pavouka. Nebral jsem to od syna jako ponížení, viděl jsem to jako důkaz lásky, který jsem už roky bolestivě postrádal. Zkontroloval jsem polici vedle kamen, kde jsem měl

vystavenou její fotografii. Ačkoliv byla v mé mysli vtisknutá jako razítko, přesto se mi zdálo, že tam vždycky vidím nějaký nový prvek, který jen potvrzoval její zevrubnou dokonalost.

Dopil jsem zbytek čaje, přiložil do kamen a šel překontrolovat, jestli pro ně mám všechno připraveno. Udělal jsem to od včera už asi patnáctkrát, ale to mi samozřejmě nezabrání jít po šestnácté. Dokumenty byly poskládané ve složce, všechny štítky na místech, rychle jsem je prolistoval, mají tam grafy, mapku i čísla. Tlak v žaludku sílil s tím, jak minuty do deváté hodiny postupně ubývaly. Sedl jsem si ke stolu a poklepal prsty na jeho dřevěnou desku. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Vstal jsem a vyšel před chatu. Vždy tu jsou na prsto přesně, nechápu, jak to dokážou načasovat.

Bylo 8.58, když jsem zaslechl dupot koní. Došel jsem dovnitř pro složku, postavil se před chatu a přemlouval svá praskající kolena, aby se netřásla. To už se na okraji lesa vynořil kůň, v jehož sedle seděl jako vždy Doktor. Nevím, proč si tak říká, skutečný lékař to rozhodně není. Ostatní znám pod přezdívkami, co jsem jim dal sám. V závěsu za Doktorem na hnědo-bílém koni jel Šňůra, chlápek, co má vždy z nějakého důvodu okolo sebe omotaný špagát jako na věšení prádla. Za ním následoval Šedivák, muž, jehož tělesný porost byl to nej-signifikantnější, na co jsem přišel. Další dva, co za nimi vezli náklad na vozíku, jsem viděl poprvé. Byl to někdo jiný než minule, to mě ještě víc znepokojilo.

Doktor přede mnou prudce zabrzdil koně silným zatažením za otěž a záklonem jako z westernu, až kůň škubnul hlavou a já na okamžik spatřil jeho obří žluté zuby. Šňůra zabrzdil hned vedle něj, ostatní teprve dojížděli. Doktor si mě prohlížel a já si prohlížel jeho, kůň oddechoval a občas prud-

ce nozdrami odrkl. Doktor měl dnes na hlavě zavázaný šátek, takhle ho míval Max, když chodil na maškarní za piráta, na sobě koženou bundu s nápisy a pod ní košili. Myslel si, že je temný kovboj, já si myslel, že jen docela umí jezdit na koni a děsit mě. Seskočil z koně a otěže předal Šňůrovi.

„Nazdar, pane profesore!“ pronesl svým hlubokým hlasem. Měl tak metr devadesát, zuby neúměrně malé vůči velikosti ostatních částí obličeje, nos nakřivo, oči blízko u sebe a obočí a strniště barvy soli a pepře. Bylo mu okolo padesátky, a kdybych si měl tipnout, co dělal předtím, vsadil bych hodně peněz na vyhazovače.

„Jste tu přesně jako vždycky,“ pronesl jsem tuhle předem připravenou větu co nejjistějším hlasem. Smála by se tomu, že přede mnou stojí pět chlapů se zbraní, a já nejvíc řeším, jakou frází je přivítám.

„Nebudem to zdržovat, dej mi, co sme si domluvili.“ Každá jeho věta, i když oznamovací, v sobě měla výhružný podtón. Podal jsem mu složku. Listoval v ní a pokyvoval hlavou, Šňůra mu hleděl přes rameno a zbytek bandy si něco vykládal vzadu se zapálenými cigaretami.

Chápal jsem, co z něj udělalo vůdce skupiny. Budí v lidech zvláštní potřebu uspokojit ho a získat jeho uznání. Setkal jsem se s takovým typem lidí už dřív, dávají si záležet na tom, aby měli kontrolu nad každou situací, ve které se ocitnou. S naprostou samozřejmostí vždy přebírají hlavní slovo a jakoukoliv nejistotu zakrývají tím, že vyprávějí historky o sobě. Lidé jim pak podlehnou a baží po jejich uznání. Takový vůdce se většinu času tváří nespokojeně, máloco ho opravdu uspokojuje, takže z jeho pochvaly je odměna, po které oni prahnou jako hladoví psi.

Nicméně to, že jsem ho prokoukl, bohužel neznamená, že mě nemůže zabít, když se mu bude chtít. Spíš by to tedy nechal na nějakém svém nohsledovi, který by si za to vysloužil Doktorovo uznalé pokývání.

Když dolistoval papíry, měl jsem na okamžik dojem, že se mu ve tváři objevil stín podezření. Popotáhl a odplivl si, zavřel složku, podal ji beze slova Šňůrovi a ten ji s až posvátnou úctou vzal do rukou a nesl opatrně do jejich vozu jako plato vajec. Doktor pak pískl na zbylou trojici a gestem jim pokynul, ať dělají. Odhodili cigaretové nedopalky a začali z vozu do chaty nosit barely s vodou, bedny s konzervami a balíčky s moukou. Stáli jsme vedle sebe a mě napadlo, jestli jsme se někdy předtím třeba minuli na ulici, já chvátal na univerzitu a on bůhvíkam, kde trávil život, nezajímali jsme jeden druhého, a tak se na sebe ani nepodívali. Co nám bylo do cizích lidí, měli jsme každý svou roli.

Zásoby byly vyložené. Jeden z trojice pokýval na Doktora, mluvení byla ztráta času. Doktor si znova odplivl, poplácal mě po zádech a já ucítil závan jeho zatuchlého oblečení. Jen ať se nemýjí, aspoň zbyde víc vody pro nás.

„Tak na viděnou, profesore,“ řekl, aniž se ke mně otočil, vyskočil na koně a hvízdnutím zavelel celé skupině k odjezdu. Až když zmizeli mezi stromy, začal jsem zase dýchat.

„Kolik lidí asi už zabili, co?“ ozvalo se mi za zády. Max seděl na verandě a mluvil o smrti, jako by to byla docela normální, běžná věc.

LUKA

Včera před spaním jsem se Arii vyptával na smrt. Jaký to je, vidět ji denně. Říkala, že člověk si na ni zvykne, tak jako na všechno. A že se časem pro ni stala spíš takovou otravnou součástí pracovního života. Někdo umře, musí se dát vědět rodině, pak to tělo odvézt a uklidit, co po něm zbylo. Záznamy se archivují a na jeho místo se za chvíli položí někdo jiný. Otrásl jsem se při představě, že ležím v posteli, kde den předtím někdo umřel.

„Byls někdy v nemocnici?“ zeptala se mě.

„No jasně, se slepákem.“ Bylo mi trapný, jak to znělo, že jsem na to pyšnej.

„No tak tos možná ležel v posteli, kde někdo umřel,“ řekla a kousla si do opečenýho sucharu. Debilní suchary jíme už asi tejdén, protože jsou lehký a unesem jich hodně a taky proto, že prostě nic jinýho nemáme. Kdybych byl takovej ten chlap typu chlap, už jsem nám dávno ulovil nějaký zvíře, jenže já jsem buzna, co se štítí všeho, co je hygienicky „otázne“, jak říkal jeden muj bejvalej, a vlastně i tohle by byla smrt, kterou vidět nechci.

Dneska je to přesně pět tejdňů, co jsme na cestě. Kdysi jsem měl období, kdy jsem trochu přemýšlel, že bych šel na nějaký dlouhej trek. Šel bych sám, denně třicet kilometrů, okolo příroda a já bych na té cestě našel sám sebe a vrátil se jako úplně jiný člověk, osvícený a konečně bych věděl, co je v životě doopravdy důležitý, a už by mi nezáleželo tolik na vzhledu a povrchních věcech a tak. A navíc bych zhubnul. Měl jsem to před očima jako kýčovitej film plnej klišé a dojemný hudby.

Teď můžu říct, že realita je pěkně nechutná a na muj vkus až moc tělesná. Strašně mě bolejí klouby na palcích u nohou, mam po babičce ty palce hrozně vtočený, takže chodidla jako holka, a ty klouby na nich z bot tak odřené, že už to přešlo do stavu, kdy se ta bolest slila s mojí existencí. Snažím se vybavit si, jak babička vypadala, a nejde mi to a tak mě to rozstřelí, že se mi chce brečet. Aria si něco hnípe klackem na svý botě a okolo nás je ticho. Teda, takový to přírodní ticho.

Mýtina, na který jsme se usadili, vybíhá asi dvě stě metrů od nás do stráně, na ní živoří pár stromů, který už maj to nejlepší za sebou, jsou tam jako zaražený zrezlý kolíky.

„Co to tady lítá? To jsou vrány?“ Aria se na mě podívala, jako kdybych snad mohl za to, že tu lítá něco jako vrány.

„Vrány asi ne, to je na ně moc vysoko, nemyslíš?“

„A ty víš, jak vysoko lítaj vrány normálně?“

„Nevim.“ Nevim o přírodě vůbec nic. Teda vim jen to, že už nás asi měla plný zuby a začala nás pomalu vytlačovat. Mluvim o ní jako o nějaký živý entitě, protože takhle jsem se to kdysi naučil v jedné pohádce, kde matka příroda mluvila se zvířatama a říkala lidem, co maj a nemaj dělat, aby to neposrali. A my jsme to bohužel posrali a matka příroda se teď rozhodla, že se nás zbaví.

„Podle mě to jsou vrány, proč by ne, možná taky zdrhají jako my.“ Je divný nemoci si najednou každou kravinu vyhledat online a zůstat někde na půl cesty u spekulací. Tak jsme zůstali u toho, že jsou to vrány a že se taky boje a zdrhají.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Výšina.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.